

Första Söndagen i Adventstiden

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014-2015
Fr. Franciskus Urban

Första Söndagen i Adventstiden

Herren kommer till sin kyrka

Jer. 23:5-8; Rom. 13:(8-)11-14; Matt. 21:1-9(-13); Ps. 25:1-3a – Ps. 25:4-5, 21-22

”Hosianna, Davids son! Välsignad är han som kommer i Herrens namn. Hosianna i höjden!”¹
Detta ropade folket som var med honom när han kom. Både de bakom och alla framför. ”Och när han drog in i Jerusalem, kom hela staden i rörelse”². Vi kan riktigt se människorna som samlas och den uppståndelse Evangeliet berättar om. Han kommer; Kungars Konung! Men i nästa andetag frågar folket: ”Vem är han?”³

Ja, man kan sannerligen undra – också idag: Vem är han?

Vi skriver idag första advent. Och med det har julen inletts officiellt. Vissa har såklart redan tjuvstartat och sedan oktober månad hunnit med både två och tre julbord. Men nu har vi fyra fantastiska julveckor framför oss; fyllda med glädje, glam, glögg, pepparkakor, tända ljus och mera mys. Julmusiken strömmar ur högtalarna och festerna avlöser varandra. Och det gäller att hålla ångan uppe så att handeln, även detta år, slår nya försäljningsrekord och alla får vad de vill i julklapp – denna festliga tids absoluta höjd- och slutpunkt.

Det är något som inte riktigt stämmer här; något som haltar. Och mycket riktigt, det är en turbulent och oviss tid vi lever i. Få tycks veta vem det är vi väntar på i Adventstid och många verkar vilsna över lag. Och är man, mitt i detta, satt att förkunna Sanningens ord riskerar man inte bara att vara en glädjedödare och fördärva den mysiga stämningen, utan också att bli tagen för en dåre.

Det är precis där vi är. Vi rycks med och är glada; vi är i rörelse och samlas ropande. Vad vi inte vet är *vad* vi ropar. Och när vi väl ställs inför Sanningen så frågar vi ”Vem är Han?”

Vad är det vi ropar? Hosianna! Det är ett rop på hjälp. Och om vi visste vad det betyder förstod vi också hur rätt det är. Hjälp Herre! Hjälp oss i vår nöd; rädda oss!

Vi skriver idag första advent. Det innebär, så klart, inte inledningen på Jultiden, utan det betyder att vi har inletts Adventstiden. Det är inledningen på något nytt. Det är första dagen på ett nytt kyrkoår. Och detta kan tyckas vara en allt för enkel och självklar sak att nämna, men faktum är att vi är tillbaka till den ort där det, vid Jesu ankomst, frågades: Vem är Han?

¹ Matt. 21:9

² Matt. 21:10a

³ Matt. 21:10b

Första Söndagen i Adventstiden

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014-2015
Fr. Franciskus Urban

I Adventstid rör vi oss i två plan. Dels syftar tiden mot årsdagen av Jesu födelse; den historiska händelse som inleder Jultiden. Men Adventstiden är också en förberedelse för Kristi återkomst, något som är framåtsyftande. I bägge fallen; både firandet av den historiska händelsen att Gud blev människa i Jesus och den förestående ankomsten, så är Adventstiden en förberedelse; en tid av bön, fasta och självutgivande.

Men vem är Han då; han vars ankomst vi inväntar?

Enligt kyrkoårets kalender har han ännu inte avslöjat detta. Nej, vem Han är uppenbaras; avslöjas bit för bit under Jultiden. Och vi skall därför inte gå händelserna i förväg utan med tålamod och tillit ledas på vägen.

Men redan nu vet vi vår belägenhet. Redan nu känner vi vår nöd. Det är därför vi ropar Hosianna: hjälp oss; rädda oss! Och redan nu vet vi av historien och genom Skriften att det som skall komma; det vi skall gå till mötes är Sanningen. Det är Sanningen och livet.

Att vara Kristen är ingen snabblösning. Den Kristna läran är inget man lär sig på en kafferast. I stället är det något som under året – och över åren – sakta uppenbaras. Detta kräver tålamod, något människan idag behöver träna på. I takt med att sanningens ljus avslöjas för varje människa som, i tro, har sagt Ja till Kristus vandrar sedan den väg som leder till en personlig relation med Gud Fadern.

Vill du hitta dig själv – sök Gud. Det är bara genom Skaparen själv vi kan hitta Hans avsikter med oss. Det vi i Adventstid inväntar är Han, Sonen, som är den enda vägen till Fadern.

Systrar och bröder! Den ikon som idag är framställd avbildar Jesus då han rider in i Jerusalem. Lägg märke till att det är en händelse som sker inför Påsken. Det människorna då, liksom idag, förväntar sig är en världslig makt som skall komma till undsättning. Det är därför vi idag så krampaktigt håller fast vid mänsklig makt och prylar: vi tror att det är sådant som skall rädda oss. När Jesus red in i Jerusalem trodde människorna att han var en världslig kung. De bedrog sig, liksom vi idag bedrar oss. Och när han visade att han inte är av denna världen, blev människorna mycket, mycket förvånade.

Att vi idag, på första söndagen i Adventstid ställer fram just denna ikon är inte så märkligt. För sambandet mellan Kristi födelse och hans korsfästelse, död och uppståndelse är klarlagd redan innan han föds. Det är alltså Han som går i döden för oss; Han som tar på sig alla våra skulder; Han som återupprättar relationen mellan Gud och oss människor, det är Hans ankomst vi nu förbereder oss på. Det är vad Advent handlar om.

När han, som vi hörde i dagens Evangelium, rider in i Jerusalem på en åsna hyllas han som konung. Men vad är det för konung som kommer? Jo, i nästa stycke går han in i Templet; han går in i Faderns hus och rensar det från månglare och penningväxlare. Han kastar ut allt världsligt. Allt som inte är heligt; allt som leder oss bort från vägen till Gud Fadern.

Frågan vi skall ställa oss är vad som möter vår Herre då han i nåd kommer åter? Hur länge till skall vi fråga ”vem är Han?” Kommer han också nästa gång, lika handgripligt, rensa sin Kyrka från allt världsligt och allt sådant som inte hör hemma i Kristi kropp?

Första Söndagen i Adventstiden

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014-2015
Fr. Franciskus Urban

Systrar och bröder: vi är alla, som döpta, satta att sprida det glada budskapet. Och det är ingen enkel uppgift. Det är inte ett lätt val att bära sanningen. Vi kommer att ses som glädjedödare och dårar, inte minst nu i Adventstid. Men kom ihåg att den fest vi nu förbereder oss inför; den glädje vi som Kristna är utlovade, den lever i våra hjärtan långt efter det att doften av glögg och pepparkakor har ebbat ut.

Kom också ihåg den helige apostelns ord i dagens epistel: ”Natten går mot sitt slut och dagen är nära. Låt oss lägga bort mörkrets gärningar och klä oss i ljusets vapenrustning. Låt oss leva värdigt.”⁴

Och jag lovar er – det är ju brukligt med nyårslöften – att likt en dåre inte vika en tum från Sanningen; att med Guds hjälp göra allt jag förmår som präst och människa; att alltid stå där på barrikaderna med er. Och jag lovar att göra detta med glädje för livet.

När vi så ropar Hosianna, Davids son! Så vet vi att räddningen är nära. Det handlar bara om att säga Ja, tack! Och sedan i tillit och med tålamod vandra Sanningens väg i Kristi Kyrka. Ett kärleksfullt steg i taget.

⁴ Rom 13:12-13